

rer man: Ja, men det er ikke nødvendigt at have Københavns Landbefæstning med, der har man det levende Værn Hæren. Men saa tillader jeg mig at spørge: Er Flaaden ikke ogsaa det levende Værn, og kunde den ikke udrette det samme mod Søsiden? Nej, man maa der have Søbefæstningen, fordi der er ingen Flaadehavn i Verden, som ikke er befæstet; man behøver den desuden som Betingelse for at kunne mobilisere Flaaden. Ganske de samme Betragtninger, som gøre det nødvendigt for Flaadens Vedkommende, at man har en Søbefæstning, gøre det nødvendigt, at man har en Landbefæstning om København. Men dette siger det ærede Medlem fra Ringkøbing er en Misforstaaelse; man kan værge sig paa anden Maade, nemlig ved at afslaa en Landgang, og det er det, som er vor Opgave. Men Krigshistorien — som det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke tillægger stor Betydning — fortæller, at det hører til rene Undtagelser, at man kan afværge en Landgang. Napoleon erklærer Opgaven for uløselig, men det betyder jo ikke noget, hvad Napoleon i saa Henseende har sagt. Der findes i Forsvarsudvalgets Betænkning et Afsnit, hvor det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds optræder som Hærfører og fører Hæren i Marken. Men den Maade, hvorpaa han optræder som Hærfører, er ikke den, vi andre benytte. Hvordan vi end ordne Forsvaret paa Sjælland, og hvor stor Styrke vi end dér have, er det noget, en Modstander er i Stand til fuldstændig nøjagtig at beregne: Ved en uregelmæssig Mobilisering ere vi ikke i Stand til at mobilisere flere Afdelinger end dem, vi have, fordi vore Rammer ere saa svage, at vi ikke kunne formindske dem og danne nye Afdelinger, selv om vi havde overskydende Mandskab til at udfylde dem med; vi kunne altsaa kun mobilisere de Afdelinger, vi en Gang have, og derfor kan Fjenden opstille en aldeles nøjagtig Beregning over den Styrke, hvormed vi kunne møde ved en Landgang.

Lad os da gaa ud fra det ærede Medlem fra Ringkøbings Forudsætning, at der ingen Sikring er af København mod Landsiden, at der ingen Befæstning er, og se paa, hvorledes Forsvaret saa ordnes. At Flaaden med den bedste Villie af Verden ikke er i Stand til at afværge en Landgang, ere vi alle enige om, altsaa er det Hæren, der skal være i Stand til at gøre det. Men ved en saadan uregelmæssig Mobilisering — og jeg gaar ud fra, at man virkelig har den nødvendige Styrke til at

udfylde Rammerne med — maa det ikke glemmes, at man skal have alle Aargangene uden Undtagelse med, og dem skal man fylde i de jydske-fynske Afdelinger, fordi de ikke kunne faa deres hjemsendte Mandskab indkaldt. Overfor de Herrer, som have været Soldat og tjent ved en Afdeling, behøver jeg ikke at rose vore Soldaters fortræffelige Egenskaber, men Betingelsen for, at disse Egenskaber skulle kunne gøre sig gældende, er, at Mandskabet har Tillid til deres Førere. Men naar man saadan kommer med en Bunke 8—9 Aars Mandskab og kaster ind i en Afdeling for at udfylde den, uden at Befalingsmændene have Kendskab til Mandskabet, tror man saa, at man vil være i Stand til straks at føre saadanne Afdelinger imod Fjenden? Men det er netop det, det ærede Medlem fra Ringkøbing vil. Det ærede Medlem siger: Vi gaa først frem med det, vi have, og efterhaanden bliver det forstærket med de Afdelinger, som senere mobiliseres. Men paa den Maade gaar et Forsvar ikke, det er at organisere Nederlaget. Og tænk Dem en Kamp, hvor vor svage Hær skal ud i aaben Mark og staa overfor en stærk Fjende — thi selvfølgelig møder Fjenden med en Styrke, som er større end vor, og selv om han kun møder med samme Styrke, er han os overlegen, fordi hans Soldater ere bedre uddannede og bedre kommanderede — med den Bevidsthed, at naar Kampen er afgjort, har den ikke et Sted at ty hen til. Det ærede Medlem talte om en Operationshær, men vi kunne ikke operere paa Sjælland; naar det ene Slag er tabt, er dermed alt afgjort, og enhver fortsat Kamp er en Umulighed, fordi Krigsskuepladsen er for lille. Det er det Forsvar, som det ærede Medlem fra Ringkøbing paastaar, vi alle sammen bør slutte os til.

Men nu gaar jeg til den anden Forudsætning, at København er befæstet. Det er meget muligt, at Forholdet stiller sig saaledes, at det giver Vanskeligheder ved Mobiliseringen. Men naar det ærede Medlem har paastaet, at vi som neutral Magt ere forpligtede til at kaste Fjenden i Havet, er det en Misforstaaelse, den Opgave have vi ikke, men vi have den at hindre Fjenden i at besætte og gøre sig til Herre over Sjælland. Men det kan kun ske, naar vi have et befæstet København. Selvfølgelig gaa vi, hvis det er muligt, mod Fjenden — vi tage den Chance med — for at søge at kaste ham tilbage, men hvis Forholdene ikke tillade det, have vi det befæstede København, hvor de mobili-